

KESZTHELYI JENŐ

GERGELY BÁ' MESÉI
D-MESE

Jaj, látod ott azt a palit, aki négykézláb tapogat a fűben? Erről jut eszembe: tavaly László napkor már délben elzavart hazulról az a seprűn malévozó vénasszony – tudod, az Emese, a második feleségem -, mert Laci sógival megszedtük magunkat jófajta pityókával, aztán még behúztunk az iklódi kocsmában vörösből. Persze vittük a horgászmotyót alibinek, mert Emese mondta, hogy ne tácsorogjunk otthon, mint huzat a gangajtóban, mert ha estig koccintgatunk, sohase józanodunk ki, mint a csépai piacfelügyelő. Szóval hasznavehetetlenné váltunk, mint a száraz demizsonunk, és így kerültünk ki a tókaparra.

De azért vittünk ám egy kis utánpótlást is – ezt a jó szokást a sógikám persze igen nehezen tanulja meg, mint gügye purdé a miatyánkot -, én naná, hogy beceleztem a pintest a hátzísákba! Szóval nekifohászokodtunk a halak irányába valamit eldobni nem sok sikerrel, mert randa, morc szél fújt, meg a szesz is ellenünk fenekedett, úgy hogy hát hamar olyan száraz lett a pintes feneké, mint a hortobágyi szekérút az aszályban. Noszogatom a sógit, hogy ugorjon már el a csömödéri borbányába pótlásért, mert hát húzta a lábamat nagyon a sár meg a nedű ereje, ne pohosodjon itt, ő a fiatalabb. Kocogott is Lacus a gáton végig, mint kishordóban a nagyhéber, azazhogy nyomvonala igen hasonló volt annak a bizonyos magyar szilajökörnek a vízvonalaéhoz; de azért elindult búvabaszi képpel, hogy verje meg az a magasságos! Csendes lett végre a tókapart, mint bőjtben a mészárszék.

Képzeld el, itt álltam pont ni, ahol a csizmád orra; de nem is, hiszen ültem a keresztfaterom suszterszékén – 'sten nyugassza! -, merthogy akkora szélben állni nagy böszmeség lett volna, akárhová fújhatja az embert. A sógi csiharjai meg odább, a sás tövében voltak. Csak nehogy utolérje a bor ezt a kultúriszonyban szenvedő, szegény Lacust, mielőtt visszaérne! – fohászokodtam. Hát lám, egyszercsak a sógi innenső botja fejeáll – először csak néztem, mint falubolondja a körmenetet, azt hittem, a szél billentette le, de nem ám!, visított az orsó is. Ennek fele se vicc, motyogom csak úgy magamban - normálisan előbb is odaértem volna -, de azért jókorán belecsimpaszkodtam a botba. Nem volt ám nagy ügy, kikormányoztam a potykát; a szákom persze becsukva a szütyőben, no mondom, kiveszem kézzel, 'szen holtfáradtan feküdt ott az istenadta a félaraszos vízben. El is kaptam, és kihajítottam a dzsindzsás sásba. Ez lett a vesztem!

Gondolhatod, Newton törvénye, hatás-ellenhatás, kidobom a halat, az ellenerő meg előrelökött, aztán két tenyérrel, orral bele a vízbe! A vikszos, ünnepi cipős lábaim a parton a fűben, a kezeim félkönyékig az iszapban; húzom az egyiket kifelé, süllyed a másik, aztán fordítva. Szóval tornásztram egy darabig, mint poszméh a szilvalekvárban, már az orrom is a vizet érte, és kezdett fejembe szállani a vér, a nyomás, meg minden jött fölfelé, azaz lefelé, mert a fejem mélyebben volt a fenekemnél. Voltam már fogoly három hétig az amerikaiaknál negyvenötben, de ekkora slamasztikában még ott se voltam.

Képzeld el, csak lestem a gátra, hogy jön-e már az a savón hízott sógi, vagy valaki, aki megment; de egy árva, kóbor lélek sem járt arra abban a cudar szélben. Egyszercsak hallom ám, rastog a sás mellettem; tekerem a nyakam, talán a mentőangyal; hát nem az a nudli ponty katakolt a sásban, még hozzá igen okosan, a lejtő felé. Hármát ugrott és egy félméterre mellettem bakfincolt a vízbe. A kis pimasz, kába dög még oda is úszott a vízbe lógó orrom alá, vigyorgott rám, majdnem megharaptam. Aztán lekopott, mint hízott disznó alatt a hidasdeszka. Én meg ott maradtam a fogságban. Nem kellene ennyire vigyorgnod rajtam, próbáld csak ki, milyen kalodában voltam. Majd kihúzlak, na, próbáld ki!

Hát képzeld, már majdnem összefáradtboroztam magam, mire egyszercsak látom ám, jön a sógi a gáton, lóbálja az üveget, egy koma meg követi nagy sietve. Megállnak, dumálnak. Ordítok, mint a kölöcszámár, hogy sógiii!, sóóógi!, azok meg húzogatják a butykost erősen, bratyznak, amíg én

életveszélyben vagyok, a szél meg onnan fújt, nyelte a hangot. Jaj, majdnem elájultam már! No aztán észrevett a sógi, mert galoppra fogta, repesztette a gyolcsot és végre ideért. Kérdezi, hogy mi a radai rossebet keresgélek az iszapban, meg miért vagyok olyan sápadt, mint a hőkőn sütt fontperec; fogjam már a flaskát és fordítsam a fenekét végre a napnak. Mondom neki, hogy horpassza be a sírodat az égszakadás, te tetűtipró kódis!, fogd át jó erősen a derekamat, te anyádkönnye, aztán húzzál hátrafelé, ahogy csak bírja az a tökszár inad. Az meg csak röhögött, node aztán komolyra vette, húzott, mint a spancsavar; már-már kikerültem a dágványból, aztán akkorát estünk hanyatt, hogy a sógi ünnepi gúnyája hátul olyan lett, mint a birkaakol eleje. Úgy kellett ez neköm, mint pacsai kántor a szakszervezetnek.

Az istenke áldjon meg, ne hahotázz annyira, bíborlik a fejed, mint ha herét kaszálnál, az a fehérnép ott a Skoda mellett már régen figyel, azt hiszi, bolond vagy, hogy magadban röhögsz. Két embernek együtt köll röhögni, ha magyar, még ha te katolikus vagy, én meg kálomista, akkor is, vedd tudomásul!